

נועם זיידן

י"ל ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק
שכונת "רמות דוד" קרעמשניץ - קרית גת
פרשת וישב + הנוכה + תשפ"ב + גליון מ'

נועם ישראל

דברי אוקים חיים מכ"ק ארמו"ר
הקוד"ט ה"נועם ישראל" זיע"א

נועם יראתך

דא"ח מכ"ק מרן
ארמו"ר שליט"א

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (בראשית לו, א).

יעקב רצה להחזיר בתשובה את עשיו
ובכך לתקן את חסרון מצוותיו כיבוד אב

צריך לדעת למה כפל לשונו **'בארץ מגורי אביו בארץ כנען'**, הלא היה די באומרו **'בארץ כנען'** דהרי כבר יודעים אנו מהפרשה הקודמת שהאבות אברהם ויצחק גרו בארץ כנען. אכן יתבאר בהקדם כיאור דברי רש"י ז"ל **'כך יעקב ראה כל האלופים למעלה תמה ואמר מי יכול לכבוש את כולם'** האלופים ירמוז לחטאים ועוונות שהם בכחי' מעוות לא יוכל לתקון כאו"ל (ברכות כו.) מעוות לא יוכל לתקון זה שביטל ק"ש של ערבית וק"ש של שחרית או תפילה כו', יעקב אבינו ע"ה ליבו נשבר בקרבו והי' מיצר ודואג על שלמעלה מעשרים שנה לא כיבד את אביו בכחי' מעוות לא יוכל לתקון.

ואעפ"פ שזה הי' בהכרח לברוח מבית אביו כדי להציל נפשו והי' אנוס בדבר, אעפ"כ לא נחה דעתו דעשה חשבון הנפש לעצמו על מה ולמה בא לידי כך, למה באה אליו הצרה הזאת להיות מגודש מבית אביו הק' שלא יהא ביכלתו לקיים מצוות כיבוד אב בוודאי שחטאיו גרמו לכך.

על כן **'וישב יעקב'** מלשון תשובה (דיש אם למסדת ו"ל וישב בקמ"ן) יעקב אבינו שב בתשובה שלימה על ששנים רבות נמנע ממנו מלקיים מצוות כיבוד אב, חרטה על העבר וקבלה על העתיד, ע"כ תיכף נזדרז לבוא לישב **'בארץ מגורי אביו'** לקיים מצוות כבוד את אביו, אך עדיין לא נחה דעתו דאמנם מהיום ולהבא ישתדל ביותר במצוות כיבוד אב, אך האיך ישלים החסרון של למעלה מעשרים שנה בהם החסיר המצווה, הרי זה בכחי' מעוות לא יוכל לתקון, אשר על כן הלך כעת אל עשיו אחיו להחזירו בתשובה ולקרבו לאביו שבשמים, עפ"י מה שאמרתי לפרש הפסוק בתהילים (נא) **'אלמדה פושעים דרכיך וחסאים אליך יושבו'**, עפ"י דאי' בגמ' (יומא פו.) דכתשובה מאהבה זדונות נעשים לו

המושך בעמוד ב'

ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם. יר"פ הכותב בלשון רפיליה, 'אליהם' אורחות אלהים ירמוז אליו יתברך, 'ראובן' הוא 'ראו בן', והוא 'ויאמר אליהם' אנו אומרים בתפילה ומבקשים מהש"ת, רבנו של עולם 'ראובן' ראה נא את בניך, ואל תשפכו דם שיפסק להישפך דם בניך היהודים, וינאלו נאולת עולם אמן.

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (לו, א).

וג"ל על פי דברי הרה"ק מליובאוויטש זיע"א שביאר ענין חטא המרגלים ע"ד העבודה, הדגה המרגלים היו ראשי בני ישראל ובודאי שכוונתם היה לשם שמים, דהמרגלים רצו לעבודת את ה' בישוב הדעת ובגדלות המוחין, בלי דאגות וטרדות פרנסה, וכדמתמיהים רז"ל (קדושין טו:) רחיים על צווארו ויעסוק בתורה.

והנה כהיותם כמדובר לא היה להם דאגת וטרדת הפרנסה, דלא היו צריכים לעבוד עבודת האדמה בחרישה וזריעה כיון שיריד להם מן מהשמים, והיו פנויים לעבודת הכבוד יתברך, והמרגלים הק' חששו דכאשר יכנסו לארץ ישראל אזי בעל כרחך יהיו צריכים לעסוק בחרישה וזריעה ויבטלו מעבודת הכבוד ית'.

מ"מ לחטא נחשב זאת, כיון שאין זה רצון השי"ת, דרצון הכבוד יתברך הוא שיעבדו אותו מתוך העוה"ז, אבל ירשו מן העוה"ז כלכם וכמחשבתם כלבד, וכל עסקם בחרישה וזריעה יהיה מתוך כוונה לעבוד ככך את הכבוד יתברך, כאמרם ז"ל נתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, ואין לו כל ענין במלאכי עליון, ולזה כיוונו חז"ל (ברכות לה:) במאמרם 'הרכבה עשו כר"י ועלתה בידם וכרשב"י ולא עלתה בידם' ודו"ק.

ועפ"י יתבאר דברי רש"י **'ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף'**, והקושיא ידועה ומפורסמת וכי ביקש יעקב אבינו מעדני מלך והלא 'אדם לעמל יולד', אלא ע"כ שכוונתו היה כדי לעבוד את ה' בשלוה בלי נסיונות כמו שנתבאר לעיל.

אלא זהו פירש הכתוב **'וישב יעקב בארץ מגורי אביו'** יעאע"ה רצה לעבוד את ה' בשלוה לחסות בצל אביו הק', לחוות בעבודת הקודש פחד יצחק – גבורה, לדאות את עבוה"ק בתפילה ובעריכת השוה"ט, אך אל לו לאדם לסמוך על זכות אבותיו הק' אלא עליו בעצמו לעמול בעבודת הכבוד יתברך שמו, **'בארץ כנען'** להכניע את הארציות, ולהכניע החומר ולהגדיל את הצורה.

(שוה"ט ליל שב"ק)

נועם ישראל ♦ "יום ההודאה" תשע"ב

כזכיות, וזהו "אלמדה פושעים דרכיך" דרך התורה שע"ז ישוכו להשי"ת בתשובה שלימה מאהבה, "וחטאים אליך ישובו" כל החטאים והעוונות שלהם "אליך ישובו" אל ה' שיהפכו למצוות.

עוד ירמוז "אלמדה פושעים דרכיך" וכו' דכא ליתן עצה האיך לשוכ בתשובה שלימה ולתקן אף את החטאים והעוונות שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקן ח"ו, וזהו כאשר זוכה האדם לקרב לכבות ישראל לאביהם שבשמים ולהחזירם בתשובה שלימה, נמצא דכל המצוות ומעש"ט שהמה עושים כל ימי חייהם נוקף לזכותו, ע"כ אף אם נכשל ח"ו בחטאים שבכחי מעוות לא יוכל לתקן ביטל ק"ש של שחרית או שאר עוונות ח"ו, אשר אע"פ ששב בתשובה שלימה בכל ליבו ונפשו אך עדיין הוא בכחי מעוות לא יוכל לתקן שהחסיד מצווה, כמו"כ בעת שחטא ח"ו יכל לקיים מצווה כאותו הזמן.

אמנם אם הוא זוכה להיות ממזכי הרכים שמקרב לכבות ישראל לאביהם שבשמים ומשפיע על עוד יהודים לשוב לכוד מחצבתם, הרי מעתה כל התורה ומצוות ותפילות של אותן הבע"ת נוקפים לזכותו ונמצא משלים המצוות שהחסיד, וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "אלמדה פושעים דרכיך" היינו שילמדם דרך ה' ויקרב אותם לאבינו שבשמים, ע"ז אפי' "וחטאים" אף אם נכשל בחטאים כאלו שעליהם נאמר מעוות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות חטאיו"ם מלשון חסרון היינו שהחסיד ק"ש או תפילה כנ"ל, אעפ"כ "אליך ישובו" שזוכה לתשובה שלימה לתקן כל מה שהחסיד ע"י "אלמדה פושעים דרכיך" דכל הזכיות שלהם נוקף לזכותו.

ובזה ית' אוד"ל (ברכת לדי') 'במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד', וכבר עמדו בזה הראשונים ז"ל לכאר מאמר חז"ל האיך גדלה מעלת הבע"ת מן הצדיק מעיקרו שלא חטא מעולם, (עי' ברמב"ם הל' תשובה ובס' הישר לדי') ולדרכינו יל"פ בדרך רמז דבעלי תשובה הכוונה למזכי הרכים אותם שמקרבים יהודים אחרים להחזירם בתשובה להשי"ת וזהו בעלי תשובה בעלים ואחראים על עסק התשובה, שעסקם וכל עבודתם בקודש להשפיע אף על זולתם להתקרב להקב"ה, 'במקום שבע"ת עומדים' זכיות שלהם מרובים עד מאוד דכל התומ"צ נוקפים לזכות המשפיע והמעוררם לתשובה כנ"ל, 'אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד' אפילו צדיקים גמורים היינו שלא חטאו מעולם אך לא השפיעו על אחרים אינם יכולים לעמוד.

וזהו "וישב יעקב" ששב בתשובה שלימה על גודל חסרונו בכיבוד אב שנים רבות ואע"פ שקיבל ע"ע מכאן ולהבא להיות סמוך "בארץ מגורי אביו" אך עדיין ליבו נקפו הרי אותן כ"ב שנה שלא קיים כיבוד אב הוא מעוות לא יוכל לתקן, לכן הלך לקראת עשיו אחיו לנסות אולי ישפיע עליו להשיבו אל אביו שבשמים ויתקיים בו "וחטאים אליך ישובו".

♦ ♦ ♦

נענה לתפילתו ועוזר לו ומושיעו בעת צרה, וכל המטרה כדי שיתקרב אליו יתברך ויוסיף כעבודת השי"ת, אבל אם ה' לי לא אירא אם האדם לא מתעורר מזה, ואינו מוסיף ביראת שמים, אזי מה יעשה לי אדם מה פועל יוצא מזה ומה הרווח מזה שהקב"ה הושיעו, כי כשהקב"ה עושה לאדם נס צריך הוא לזכור מהו מטרת הנס וכשזוכר את המטרה על ידי זה בא לאמונה וכיטחון בה', ו'אספרה שמך לאחי', גם אחרים יודעים מהנס שעשה ה' ומחזק את כולם לבוא לידי חיזוק ואמונה בהשי"ת ולהתקרבות אליו יתברך.

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו" (הלל)

איתא בגמרא (ברכות נד) דכל אימת שבא האדם למקום שנעשה לו נס אומר "ברוך שעשה לי נס במקום הזה", וכן הדין באותו יום שנעשה לו נס צריך להודות ולברך "ברוך שעשה לי נס ביום הזה", וטעמו הראשון הוא הכרת הטוב להודות לה' על החסד שעשה עימו, והעיקר הוא ששמחים עם הקב"ה שמתגלה הנס וכל אחד רואה שיש ה' בעולם, ונתפרסם שמו יתברך בעולם, ושהקב"ה לבדו מנהיג העולם ואין שום דרך הטבע.

וזהו זה היום עשה ה' היינו היום שעשה בו ה' נס, נגילה ונשמחה בו היינו שאני שמח בשביל הקב"ה ולא בשבילי, שהאדם הוא כלום אבל השמחה באותו היום הוא ששמחים בשביל הקב"ה שכולם רואים שהקב"ה עשה נס לאדם, ועי"ז יגבר האמונה בלבכם ומגיעים להתקרבות ולעבודת השי"ת.

שהקב"ה יעזור שנזכה לראות נסים גלויים ונפלאות עלינו ועל כל בני ביתינו ועל כל הנלווים אלינו ועל כל עמו בית ישראל ככל מקום שהם אמון.

"מודה אני לפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי על כל החסד אשר עשית עמדי, ואשר אתה עתיד לעשות עימי" (ומידות ליל שב"ק)

הקשה הרה"ק רבי ברוך ממעזיב' זיע"א שהודאה על החסד שעשה ה' עמנו מוכן, אבל מה טעם הודאה על החסד אשר עתיד לעשות, הלא באותו הזמן נודה את ה', ותירץ שאפשר שיבוא לעתיד עת שיעשה עמו ה' חסד, והוא לא יהיה ראוי באותו העת להודות, לכן מודה כבר עכשיו.

ולי נראה לפרש דאם יגיע לעתיד עת שהקב"ה יעשה חסד עם האדם והוא יהיה אז בקטנות המוחין ולא יראה ולא יידע ולא יכיר בזה שזה חסד מאת ה' יתברך, דהרי יש חסדים שהקב"ה עושה עם האדם והאדם אינו יודע שנעשה עמו כעת חסד ונס גדול או שניצל מדבר נורא, לכן מודים גם על החסד אשר אתה עתיד לעשות עמי, דאת אשר לא יודעים ולא רואים שזה חסד ה' על זה גם כן מודים.

"מן המיצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה, ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם" (הלל)

נראה לי לפרש דאם יתרגש על האדם צרה ח"ו צריך להתפלל לה' והוא מושיעו ומוציא אותו מצרה. א"כ מאי הניא ליה בזה? דאם הקב"ה חפץ לרפאותו ולהחלימו, מעיקרא למה החליאו? אלא דכל העניין שמתרגש צרה על האדם זה כדי לעורר אותו בתשובה, דזהו כל המטרה דע"י שיראה האדם שהקב"ה עוזרו ומושיעו יבוא ע"י זה לתשובה ולעבוד את השי"ת.

וזהו מן המיצר כשהאדם כמיצר ומתרגש עליו צרה ח"ו, קראתי י-ה הוא זועק ומתפלל לה', שיעזור לו ויושיעו, ענני במרחב י"ה והקב"ה

להודות ולהלל

דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מוצאי שבת הנוכח, שוה"ט יום ההודאה ותשפ"א

השהחינו השלישי שאומרים שמודים לקב"ה מראש, ואז כבר יהיה מן ההכרח שנקבל את מבוקשינו.

כדברי הרה"ק מברדיטשוב זיע"א על הברכה שאנו מברכים ביום כיפור 'ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה', בהקדם משל לילד החפץ לקבל מאביו מיני מתיקה שבאמתחתו, בפקחותו קורא בקול ומברך ברכת 'שהכל נהיה בדברו' ויודע בליבו אשר אביו לא ירצה להכשילו בברכה לבטלה ויהיה מוכרח לתת לו, כן אנו מברכים ביום כיפור 'ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה' ויודעים שהקב"ה לא יכשילנו בברכה לבטלה וכל מאווינו ורצוננו לעבוד את בוראנו אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב ובוודאי יעזור לנו, ע"כ דבריו הק'.

וזהו ג"כ הטעם של שהחינו השלישי כנ"ל שמראש כבר מודים אנו לרכונו של עולם על שנה הבאה שיתן לנו לחיות ונוכל שוב להדליק את נרות הנוכה ולומר שירות ותשבחות.

זקה"ק מוהרד"ם זיע"א סיפר עובדא ששמעתינו גם מפה קדשו בהקלטה משמחה בא' מצאצאי, וגם מפי דודי הרה"ק מקרעטשניף י-ם זיע"א, שזקה"ק חשש במקצת על המנהג לומר שהחינו ג"פ, כיון שהיה מדרקק מאוד בהלכה והוא חשש שזה הפסק, והוסיף ואמר 'מילא אם זהו ברכת שהחינו שאני אומר בשבילי - מילא, עם הגהינום שלי כבר אסתדר, אבל שהחינו שאני מברך בכדי להוציא אחרים

יד"ח כבתקיעת שופר, וקריאת המגילה וכדו' שאז אנשים אחרים יוצאים יד"ח על כך אני חושש מאד אם לא הוי הפסק' ע"כ, לפסק מלומר הוא לא חפץ שכן היה מנהג אביו ואבותיו הק' ואינו חפץ לשנות ממנהג אבותיו, ושכן אמר חשש שמא הוי הפסק, ע"כ החליט בדעתו ללכת ולשאול את פי קדשו ודעתו של מרנא החזון איש זיע"ע, אבל הוא עצמו לא חפץ ללכת לשאול את החזו"א כיון שחשש שמא יפסוק שהוי הפסק, ואם זה הפסק אז גם כשהחינו שמברך לעצמו גם לא יוכל לומר ג' פעמים,

דבר, אפילו כשאדם שופך את כל ליבו לה', כדאייתא במתניתן (אבות ב, ח) 'אם למדת תורה הרכה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת', אנו מחויבים לעבוד את השי"ת, אבל הקב"ה לא חייב לנו שום דבר, לכן חייבים אנו להודות לבורא כל עולמים, ואנחנו מודים להשי"ת על כל חסד שהקב"ה עושה עמנו.

עפ"י מנהג אבותינו ורבוה"ק בברכת 'שהחינו' אומרים תיבת 'שהחינו' ג' פעמים, א' הטעמים דפעם אחת נותנים הודאה לקב"ה על העבר שהחינו אותנו על היום, הפעם השני נותנים הודאה על ההווה שאנחנו חיים ואנחנו מקיימים את מצוות ה' ושזוכים להדליק נרות חנוכה, לדאבונינו יש הרבה יהודים שכשנה שעברה הם עוד היו איתנו והדליקו נרות חנוכה, והשנה הם כבר לא זוכים להדליק נרות חנוכה הם כבר שומעים את הדלקת נרות חנוכה מעולמות העליונים, ואותנו זיכה הקב"ה עוד שנה להדליק נרות חנוכה ולומר שירות ותשבחות להשי"ת וצריך על כך להודות ולהלל, ובפעם השלישית שהחינו אנו מבקשים לעתיד שהקב"ה יהיה אותנו להכא עוד שנה ועוד הרכה שנים בכריות גופא ונהורא מעליא ושנוכל להמשיך לקשר עצמינו אליו יתברך.

זקה"ק מוהרד"ם זיע"א אמר שדרך העולם כשאחד שולח בקשה לחבירו חותם את הבקשה בתודה מראש, עזה"ר גם הוא ככל פעם שמבקש מאת השי"ת הוא כבר מודה מראש, והוי

לחיים, לחיים, לחיים טובים ולשלום, שהקב"ה יעזור 'זכות מתתיהו כהן גדול וכניו הראנו נפלאות וכאורך נראה אור' שכולנו וכל היהודים נושע בכל הישועות, כמו שהקב"ה הראה לנו את רחמיו וחסדיו הגדולים.

לכאורה קשה איזה מקום יש לנו כהיום להודות על נס שלא נעשה בזמן הזה בעצם אין לזה היום אחיזה, כן דיברתי כבר על ענין "יום ההודאה" שנקבע כחצר קדשינו כנר ג' דחנוכה, אכן היה אז ניסים ונפלאות אבל אם אאמו"ר הק' זיע"א היה עדיין בתוכינו יש מקום להודות על הניסים שהשאינו לפליטה גדולה, אבל אאמו"ר הק' זיע"א כבר אינו נמצא בינינו מה מקום לנו כהיום הזה לעשות "יום ההודאה" להודות ולהלל, וכן הוא בנס חנוכה מילא אם היה לנו בית המקדש על מכוננו יש לנו טעם להודות ולהלל על הנס שהיה אז כשלא מצאו פח שמן ונעשה נס, אבל בזמן הזה שאין לנו בית המקדש ולא פח שמן וכו' א"כ צריך לדעת מה הטעם להודות ולהלל.

בתחילה צריכים לדעת שהקב"ה לא חייב לנו שום דבר, ואם הקב"ה עושה חסד ליהודי בדבר מה צריך הוא להודות ולהלל לה' כל ימיו, כדאייתא בגמ' (ברכות נד.) דכל פעם שאדם עובר במקום שנעשה לו נס אומר ברוך שעשה לי נס במקום הזה, והלוא מה השיעור, היה נס וחלף וקעת מודים על ניסך שבכל יום עמנו, מה מקום יש להודות עדיין על נס שנעשה לפני שנים רבות, אבל איתא בגמ' דכן הוא בכל פעם, יהודי עבר ככביש ופגע בו רכב ויצא ללא שום פגע ונזק, צריך בכל פעם שעובר במקום לומר ברוך שעשה לי נס במקום הזה, והגמ' מספרת על מר בריה דרב הונא שנעשה לא נס בשני מקומות בזה אחר זה, ובכל פעם שהלך בדרך זו היה מברך בכל מקום כנפרד ברכת ברוך שעשה לי נס במקום הזה.

חזינן מן הכא דכשהקב"ה עושה חסדים וניסים ונפלאות צריך להודות לו תמיד על כל צעד ושעל, הקב"ה לא חייב לנו שום

כ"ק אדמו"ר שליט"א בהדלקת נרות חנוכה יום ההודאה ותשפ"א

כאן, זקה"ק אמר דלפעמים רוצים להמשיך ישועה ליהודי ואין בכוחנו להמשיך את הישועה לכד, העצה היעוצה לכך הוא לספר עובדא שהיה אצל צדיק קודם שכבר המשיך ישועה כזאת, וכשמספרים העובדא מהנס שכבר ירד אז אפשר בניקל להמשיך הישועה.

וסיפר זקה"ק העובדא שהרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן זיע"א היה על אם הדרך והשמש נטתה לשקוע והוא היה

קודם תפילת מנחה, והיה מנהגו קודם כל תפילה להדליק לילקע ציבעך (מקטרת) והיה מעלה עשן ריח ניחוח לה', ובהיותו בדרך נשכה רוח קדים עזה ולא עלה בידו להדליק הציבעך, כמה שניסה שוב ושוב לא עלה בידו, אמר אני יספר עובדא מהרה"ק ר' מענדל'ע מרימנוב זיע"א, ר' מענדל'ע דימנובע'ר היה פעם על אם הדרך והגיע העת להתפלל מנחה, ומנהגו היה להדליק נרות לפני כל תפילה, וכיון שהיה על אם הדרך ונשכה רוח קדים עזה לא עלה בידו להדליק הנרות וכמה שניסה שוב ושוב לא עלה בידו, הרים הרה"ק את ידיו הק' אל הקב"ה ואמר 'יבוננו של עולם האינך רוצה שאתפלל לפניך, אח"כ הוא הדליק שוב הנרות ודלקו יפה, הרוח סערה הייתה כמקודם אבל הנרות גדלקו והתפלל מנחה, משאך סיים הרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן לספר העובדא הצית שוב את האש והאש אחזה במקטרת.

זקה"ק דרש עפ"י עובדא זו את הפסוק "ואת יהושע ציותי בעת ההוא לאמר עיניך הרואות את כל אשר עשה ה' לשני המלכים האלה כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה", דמשה רבינו אמר ליהושע שכשאתה תיצטרך לישועה ואם לא יהיה בכוחך להמשיך את הישועה לכד אז תספר ותאמר "עיניך הרואות את כל אשר עשה ה' לשני המלכים האלה" תספר את הישועות שהקב"ה כבר עשה, אז "כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה" ויהיה בניקל להמשיך את הישועה.

וזוהו הענין שאנו מודים על נס אפילו שלכאורה כבר אינו שייך ההודאה על הנס ההוא בזמן הזה, דאנו מודים לקב"ה שהשפיע לפני שנים רבות נס כזה, שכזהו ג"כ ניתן בכוח נס זה דאז להמשיך ניסים וישועות.

רביה"ק זיע"א בהדלקת נרות חנוכה יום ההודאה תשע"ט

זיע"א הניח פעם את הגביע אחר קידוש כליל שבת זלגו עיניו דמעוה ואמר 'איך נוכל להתאפק לחכות עוד שבוע שלם עד שנוכל שוב לעשות קידוש לקב"ה לקדש ולהעיד על הקב"ה ולהמליכו שברא שמים וארץ', א"כ כמוצאי שבת הוא עת צער וככי על יציאת השבת ויציאת הנשמה יתירה 'ווי אבדה נפש', אלא זהו יהודי ששמחים שכא שבת אפילו שהשבת כבר יצא ואינו נמצא כאן ג"כ מהללים ומודים לקב"ה, כן הם כל הניסים והנפלאות שהקב"ה עשה עמנו אנחנו מודים ומהללים, אפילו שהנס כבר אין נראה לעין אנחנו מודים ומהללים אנחנו לא כפויי טובה ח"ו.

עוד נ"ל על ענין ההודאה על הניסים שכבר חלפו, דכשהקב"ה עושה נס, הנס לא עבר ונסתיים, אלא הנס עומד וקיים, כדאיתא מהרה"ק הר"ר אלימלך מליז'ענסק זיע"א ועוד צדיקים דנס שירד מן השמים הנס כבר נמצא

כיון שפסק כן גדול הדור אפילו דהוי מנהג של אביו ושל זקינו וכו' אבל לא יוכל נגד פסק התורה, ע"כ החליט בדעתו לשלוח את גיסו הרה"ק מקרעטשניף - ירושלים זיע"א, ואכן ביקש ממנו שילך לחזור"א וישאל אותו במנהגינו כדת מה לעשות.

משהגיע גיסו לחזור"א שאל את השאלה מבלי לומר מי השואל, החזור"א תיכף ענה לו 'הוא מתנהג כמו רבי שימשיך לומר ג' פעמים שהחיינו

כמנהג אבותינו כך הוא צריך לעשות', בא' הפעמים שכאתי אצל דודי זיע"א בירושלים, סיפרתי לו שהגיע לידי הקלטה מזקה"ק איך שהוא מספר סיפור זה, שגם הוא חלק מהסיפור, הוא אמר לי 'אני יספר לך דבר שזקינך לא סיפר - מיד בהגיעותי לביתו של החזור"א הוא יצא לנגדי ואמר "הו... שלום עליכם ר' הערש'ל שהחיינו שהחיינו שהחיינו", רוח הקודש ממז'.

ועל הכל אנחנו מודים ומהללים לקב"ה, וצריכים אנו לקשר כל זאת לסעודת דוד מלכא משיחא, דלפי הנ"ל אנו רואים שצריכים להודות ולשבח לקב"ה על הטובות שעשה עמנו ואפילו על טובה שכבר נלקחה מאתנו, כדאיתא במדרש (ע' ילקוט שמעוני בראשית ו', דרש"י בראשית ו', ו) שגוי אחד שאל את ר' יהושע בן קרחה - "אי אתם אומרים שהקב"ה רואה את הנולד, א"ל הין, והא כתיב ויתעצב אל לבו, א"ל נולד לך בן זכר מימך, א"ל הין, א"ל ומה עשית, א"ל שמחתי ושימחתי את הכל, א"ל ולא היית יודע שסופו למות, א"ל בשעת חרוה חרוה וכו'".

הוא בא להקניטו על הכתוב 'ויתעצב אל ליבו' דהרי הקב"ה ידע דאח"כ האדם יחטא, השיב לו ר' יהושע תאמר לי כשנולד בן שמחים, ודאי ששמחים, והלוא מהרגע שנולד יודעים שהמונה מתחיל ללכת ומתקרב בכל רגע לסופו אז מה השמחה, אלא 'בשעת חרוה חרוה' כל שעה בשעתו.

ובזה ניתן לקשר לסעודת מלווה מלכה, דבערב שבת אנו שמחים על בוא שבת קודש ועל הנשמה יתירה, א"כ מהו הסעודה של מלווה מלכה כמוצאי שבת לכאורה צריכים לבכות שהשבת קודש הלך מאיתנו, זקה"ק מוהרר"ם

רביה'ק זיע"א מנגן בכינור יום ההודאה תשס"ט

שבאיברי האדם, ולאבי הק' חתכו חתיכת כבד, וציוו שעליו לקחת טיפולים כימוטרפיים, והוא התעקש בכל הכוח לא לקחת, להבדלחט"א דודי אד"ש מרחובות בא והתחנן וככה אליו ואמר לו - אחי אני מבקש ממך תקח את הטיפולים, כל הרופאים וכל האונקולוגים אומרים שהינך חייב לקבלם, אבל אבי הק' תשובתו היתה שאם הגיע הזמן... הוא עשה תנועה עם ידיו כאומר

זהו... ואם הגיע הזמן שיהיה במהירות רח"ל מבלי סבל מיותר, וב"ה הקב"ה האריך שנותיו בעוד 21 שנים, אכן הם היו שנים אחרות ממה שהיה מקודם, אבל ב"ה מי שזכה זכה, הסתובבנו והסתופפנו בצילו ודלינו רבות מפיו חבל שלא שמענו עוד, שמענו ודאינו עוד הרבה דברים, אנחנו ועוד הרבה יהודים, אין לכם מושג כמה יהודים ראו אצלו בעשרים שנה האלו ניסים ונפלאות, ישועות מעשי בעל שם ממש.

אנחנו מודים ומהללים לקב"ה ומבקשים, רכוננו של עולם כשם שעשית ניסים ונפלאות וכבר הראית את חסדיך הגדולים ואת ידך הגדולה והחזקה כן תראה לנו גם היום לעם בני ישראל, רבש"ע יש הרבה חולים מעמך ישראל שנאנקים ונאנחים ונמצאים במצב מורדם ומונשם ועוד צרות כאלו שאין כאן המקום להאריך, אנו מבקשים רבש"ע עכשיו הזמן גרמא והמקום גרמא, הכל עומד גם הנס חנוכה וגם הנס שהיה עם אבי הק', הראית רבש"ע שהרופאים לא יודעים מה שהם מדברים ואינם יודעים שום דבר, זה לא סיפור שאנחנו מספרים מלפני אלף חמש מאות שנה, אלא אני בעיני ובאזני הכשר שמעתי ודיברתי עם כל הרופאים ושמעתי מהם שאין שום סיכוי, אבל אתה הקב"ה הראית "דאו עתה כי אני, אני הוא ואין אלוקים עמדי, אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל" (דברים לב, ט), אנא ממך קל מלא רחמים תרפא נא את כל חולי עמך בית ישראל ותשלח להם במהרה רפואה שלימה בחסדך הגדול וברחמיך הגדולים והמרוכים, אני בטוח שאף אחד לא חושב שמגיע לו באמת, אולי מדמה שמגיע לו, אבל כולנו יודעים שהכל חסד ורחמים לפניך.

על כן אנחנו מודים ומהללים לקב"ה ומספרים את ישועת ה', ושתדעו לכם שזה היה ישועה למעלה מדרך הטבע אצל אבי הק' צוק"ל אז לפני 22 שנה, הרופאים אמרו אז שאם הוא מושך עוד חמש שנים אז תשמחו ותעלו חסידים לפני אלוקים, אבי הק' לא ידע את כל הפרטים עד ממש אחרית ימיו, הפרופסור סקורניק שהקב"ה יאריך ימיו ושנותיו זיף את המסמכים ולא נתן לו את המסמכים האמיתיים כי הוא לא הכיר את אבי הק' והוא פחד שאבי הק' יכנס לדיכאון ויהיה חסרון לכלל ישראל, הוא לא הכיר את אבי הק' שהוא חי כל הזמן עם הקב"ה והוא חי עם עולם האמת, הפרופסור לא סיפר זאת אף פעם, שבאמצע הניתוח הוא ראה שהמחלה פרצה והכבד ג"כ נפגע, וכל מי שידע קצת ברפואה יודע מה זה רח"ל שהשטן הזה נוגע בכבד אז זה לא רק שאין כמה שנים אלא אפילו כמה חדשים אין רח"ל, (בצחות) נו אתם יודעים שאם פוגעים למישהו בכבד אז הוא נקבר במקום, בן אדם אין לו חיות בעולם הזה כלי כבוד, כן הוא בכבד

כ"ק אדמו"ר שליט"א בהדלקת נרות חנוכה יום ההודאה תשפ"א

אנא ממך רבש"ע אני מבקש ומתחנן בזכות אבותי הק' ובזכות מתיתו כהן גדול ובזכות ימי החנוכה, שתשלח רפואה שלימה ותראינו את ניסיד ואת חסדיך הגדולים שיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל כרך תשבע כל לשון, שכל אחד יידע 'להודיע לכני האדם גבורותיו' שיש אלוקים בשמים ובארץ ולא הרופאים ולא הרפואות שום דבר לא עוזר רק אתה ה', לא קודונה לא דבר ולא מגיפה ולא מחלה זו ולא מחלה זו, כולנו מאמינים כך רבש"ע באמונה שלימה וחזקה, אמונה תקועה בליכנו ונפשינו לך רבש"ע, אתה יודע האמת תקרע ותחתוך כל לב יהודי אתה תראה שכולו אמונה, כל יהודי כאשר הוא שם, אנא ממך תעזור לכל עם ישראל שיוושעו בכל הישועות הנצרכות להם בכלל ובפרט בישועות ורפואות מודע של קיימא כשידוכים טוכים בפרנסה ברווח, זה גם הנס חנוכה ע"י הפך שמן שכל אחד יהיה לו די מחסודו, 'ותן לכל איש ואיש די פרנסתו ולכל גויה וגויה די מחסודו' ותמהר ותחיש לגאלנו ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו במהרה כימינו אמן.

שמחת החלאקה לבחור הבר מצווה יעקב אליעזר זאב ני"ו

בנינו "נועם ישראל" על ענייני בר מצווה

לו בע"ל עבירה היינו שמעצם טבעו אין לו שייכות לזה, כאדם שיש לו בעלות על חפץ מסוים, כעת החפץ בבעלותו אבל אין החפץ נעשה חלק ממנו, מה שאין כן מצווה כדברי אאמו"ר הרה"ק זיע"א דהטעם שקוראים למצווה מצווה, דמצווה הוא לשון צוותא הוא היינו דעל ידה מתקשר האדם עם קונו זה מעצם טבעו היינו הנשמה שהוא חלק אלוך ממעל, וכ"ר הוא מלשון בן כדאיתא בגמ' (פסחים קד) "ברא כרעיה דאביה" דבן הוא חלק מן האב, ולזה יקרא ב"ר מצווה.

וזאת על האדם לדעת טרם יכנס לעול התורה והמצוות דעיקר מלחמת היצר הוא על מחלת הייאוש וכשהבעל דבר בא לפתות את האדם לעבוד על רצון הכורא אין כוונתו לעצם החטא אלא לעצבות והמרה שחורה שלאחר החטא, וכן כשהאדם מתחזק ושב על מעשיו הרעים ושב לעבוד את הכורא ית' היצר בא לייאשו באמוד לו "זכור מעשיך הראשונים" (כ"מ נח) ע"כ בתחבולות עשה לך מלחמה ועליו להשיב ליצרו מה לי וליום העבר "הימים הראשונים יפלו" כתיב (כפישת ניד) וכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים.

וזהו "לא יטמא בע"ל בעמיו" הזהירה התורה לכל יתפתה האדם לילך שוכב אחר יצרו הרע ויטמא את נפשו בחטאים עוונות ופשעים ח"ו ויקרא "בעל" עבירה כלומר דמעצם טבעו לא שייך אצלו ענין חטא כלל, וכיותר הזהירה תורה "להחלו" שיזהר האדם מאד מאד מהיצה"ר שבה לייאשו ע"י שמחלל עבודתו כאמרו לו זכור מעשיך הראשונים, וצריך לחזק את עצמו ולהשיב ליצרו הימים הראשונים יפלו כנ"ל והבן.

או יאמר על דרך זה ד'נער' רומז לבחור בר מצווה, 'יזכה' לשון ניצחון כאח"ל (פרכות יב) 'ולא זכית' - ולא ניצחתי, וכן אח"ל (פרכות ז) 'נשים כמאי קא זכיין' - מנצחים את היצה"ר כנ"ל, וזהו שאמר הכת' "במה יזכה נער" כמה ניצח בן י"ג שנה - בחור בר מצווה "את ארחו" היינו יצה"ר הנקרא אורח (סוכה נ"ב) "לשמור כדבריך" ע"י שיקיים דבר ה' - מצוותיו ית' למען השי"ת בלבד.

♦ ♦ ♦

טעם שנקרא ב"ר מצווה ולא בעל מצווה

"לא יטמא בעל בעמיו להחלו" (יקרא כא, ד).

נל"פ הכת' עפ"י מאמר העולם העובר עבירה קוראים לו בעל עבירה ומשיכנס האדם לעול תורה ומצוות קוראים לו ב"ר מצווה ולא בעל מצווה. והענין דהנשמה הוא חלק אלוך ממעל והאיך בא לו כזאת שיעבור על רצון יוצרו וכוראו אלא שנכשל בעצת היצר, ע"כ קוראים

על ידו מצוות תפילין יכבוש את היצר הרע "כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוך ביריך ושבת שבי" (דברים כא, ט).

פירש אאמו"ר הרה"ק זיע"א דידמוז הכת' לבחור בר מצווה דער שנעשה בן י"ג שנה יש לו רק יצה"ר ומשנעשה בן י"ג שנה מקבל את היצה"ט, היינו דאז יש לו את כ' הכוחות טוב ורע וצריך להילחם עם יצרו הרע.

וכדי שיוכל לכבוש את יצרו הרע אזי נתן לנו השי"ת כ"ה כרוב רחמיו וחסדיו עלינו תמיד את מצוות התפילין כאשר אנו אומרים כלשם יחוד (קודם הנחת תפילין) "וציוונו להניח על היד וכו' לשעבר בזה תאוות ומחשבות ליבנו לעבודתו ית"ש, ועל הראש וכו' שהנשמה שבמוחי עם שאר חושי וכוחותי כולם יהיו משועבדים לעבודתו ית"ש".

וזהו "כי תצא למלחמה" היינו בחור בר מצווה שמקבל אז את היצה"ר ויצא למלחמה "על אויביך" האויב הידוע - יצה"ר, וכדי שיוכל לכבוש את יצרו הרע אזי "ונתנו ה' אלוך ביריך" נתן לנו השי"ת כ"ה כרוב רחמיו וחסדיו עלינו תמיד "בירך" היינו את מצוות התפילין שמניחים ביד, הו"ה רומז לתפילין של ראש כאח"ל (פרכות ג) "ודאו כל עמי הארץ כי שם השם נקרא עליך אלו תפילין שכראש" עי"ז "ושבת שבי" יכול לכבוש את יצרו הרע ע"י תפילין של יד ישעבר תאוות ומחשבות ליבנו לעבודת הכורא וע"י תפילין של ראש ישעבר את שאר חושי וכוחותיו לעבודת הכורא ית'.

♦ ♦ ♦

ע"י קיום המצוות מארח את היצה"ט

"במה יזכה נער את אורחו לשמור כדבריך" (תהלים ק"ט)

איתא (שערי קדושה) דבן י"ג שנה מקבל יצה"ט אזי היצה"ט נקרא אורח, ע"ז אמר הכת' "במה יזכה נער" בן י"ג שנה "את אורחו" היינו היצה"ט שהוא האורח, "לשמור כדבריך" ע"י שיקיים את דבר ה' - מצוותיו ית' למען השי"ת בלבד.

♦ ♦ ♦

ביה"ק זיע"א מברך את כ"ק אדמו"ר שליט"א בהנחת תפילין להבה"ח בנימין נ"ז

סעודת הבר מצווה י"ט כסלו בבית האדמו"ר מפוריטוב שליט"א

לחזות בנינים ♦ עובדות מרביות זע"א ברידי דוה עובדא ---

משב"ק דר"ר ראוין נר"ץ נטע בלעדי ז"ר

♦ 'שומר נפשות חסידיו'... ♦

'נטע אתה אייתי? שואל הרבי מעבר לקו, 'כן, כן' אני משיב, 'למה אתה נשמע לחוץ כ"כ?' ממשיך הרבי לשאול, 'לא, לא, הכל בסדר' אני משיב...

הפלאפון צמוד לאזני. אני שומע את הרבי מדבר ומדבר, אני אחוז טירוף ניגש בכל רגע אל החלון צופה אם הרכב עדיין למטה. הצפירות הסדרתיות נשמעות היטב עד לקומת מגוריי אם לא בכמה שדרות ברחבי בורו פארק הגדולה. ואני ממתין בקוצר רוח שהשיחה תסתיים.

'מהיכן יש לו לרבי לפתע זמן רב כ"כ?' אני תוהה בעצמי 'ועוד לדבר על דברי סרק - סתם שיחות וסיפורים?' אבל הרבי ממשיך לדבר עד שאני רואה שהרכב מתניע גז ומחליק על האספלט של כבישי בורו פארק הענקיים ונעלם מהאופק.

כעבור דקות ספורות אני שומע את הרבי 'זיי מיר געזונט נטע, פל טוב...', ואני המום תוהה בעצמי 'זה לא יכל לקרות לפני כמה דקות???'

♦ ♦ ♦

"כשיהיה לך ניסיון תתקשר אלי במחשבה, ואני ירגיש זאת ואני יעזור לך" אמר פעם הרבי לאחד מתלמידיו, אבל אני אספר לך סיפור האיש שהרבי שמר על חסידיו אפילו מעבר לים, וראה וידע הכל:

היה זה לאחר נישואיי בשעטומ"צ התגוררתי באמריקה הרחוקה לכאורה, אבל בתכלית הייתי מאד קרוב אל הרבי הן בנפשי רוחי ונשמתי, והן בכך שהרבי ידע עלי הכל כאילו הנני עומד לפניו בחדר קדשו.

באחד הלילות סיכמנו אני וכמה מחברי, חברים שלא מן המעולים ביותר בלשון המעטה, על נסיעה לביילוי במקומות שאין רוח חכמים נוחה הימנו כ"כ, וכנראה אברכי כולל לא ימצאו במקומות אלו, השעה סוכמה בינינו לחצות הלילה.

בהגיע השעה היעודה מצלצל אלי חברי 'נטע אנחנו פה למטה', 'אני תיכף יורד' השבתי להם, נפניתי לקחת את חפציי כשלתפע צלצול נוסף, אני מביט על הצג - שיחה מארץ ישראל מביתו של הרבי, 'מעניין מה ומי רוצה לומר או לבשר משהו'.

אני עונה לשיחה ברוב ענין, ואני שומע לא אחר מאשר... הרבי בכבודו ובעצמו, לא דרך הגבאים ולא דרך אף אחד, אלא הרבי בעצמו צלצל, 'מה קרה?' אני

תוהה בעצמי 'הבה נשמע מה הביא את הרבי לצלצל אלי'...

הרבי מתחיל לדרוש בשלומי, חשבתי 'נו עבוד רגע יגיע הרבי למטרה שלשם כך התקשר והשיחה תסתיים, מי כמוני יודע שלרבי אין אפילו רגע אחד פנוי'.

אבל הרבי מתחיל לדבר על דא ועל הא, כל מיני סיפורים למיניהם, ואפילו על פוליטיקה, כאן כבר ממש התפלאתי 'זה לא הרבי שאני מכיר, מהיכן יש לו לרבי לפתע זמן רב כ"כ? ועוד לדבר על דברי סרק - סתם שיחות וסיפורים?'

אבל בנתיים אני רואה שיחה ממתונה מהחברים שלי, ורגע לאחמ"כ עוד אחת ועוד אחת, אבל אני לא יכול לעבור כשאני בשיחה עם הרבי, הצפירות מהרכב למטה הדהדו ועלו עד לקומת מגורי אם לא בכמה שדרות ברחבי בורו פארק הגדולה, ואני ממתין בקוצר רוח שהשיחה תסתיים.

אבל זה לא נראה שהרבי בכיון בכלל לסיים את השיחה כ"כ מהר, אני אחוז תזזית רץ בכל רגע אל עבר החלון וצופה אם הרכב עדיין למטה.

'נטע אתה אייתי? שואל לפתע הרבי מעבר לקו, 'כן, כן' אני משיב, 'למה אתה נשמע לחוץ כ"כ?' ממשיך הרבי לשאול, 'לא, לא, הכל בסדר' אני משיב, כשזה ממש לא ככה אני חושב בעצמי.

צלילי הממתונה בפלאפון מחד וצפירות הרכב מחד גרמו לי להיכנס ללחץ מטורף, עד שכבר סיכמנו כל החברים והכל מוכן והנה שיחה אחת מהרבי שהורסת את הכל ומבטלת אל כל התוכניות, אבל השיחה לא מסתיימת, ואני בעל כרחי חייב להשיב לרבי על שיחותיו.

כעבור זמן ארוך מאד אני רואה מהחלון שהרכב מתניע גז ומחליק על האספלט של כבישי בורו פארק הענקיים ונעלם מהאופק. הממתנות בפלאפון אף הם פסקו, 'עכשיו כבר יש לי את כל הזמן שבעולם' אני מהרהר לעצמי באכזבה כשאין לי מושג מה קרה לרבי.

אבל כעבור דקות ספורות אני שומע את הרבי 'זיי מיר געזונט נטע, פל טוב...', ואני המום כולי תוהה בעצמי 'זה לא יכל לקרות לפני כמה דקות???' 'אני לא רוצה לעכב אותך' אומר הרבי, 'לא, עכשיו יש לי הרבה זמן' אני משיב לרבי, 'כן, אבל אני כבר השגתי את מטרתך' הפטיר הרבי 'שלא תיסע עם החברים שלך'...

אני מסיים את השיחה ומחייג לחברי, 'מה קרה לך נטע?' הוא זעק, 'סיכמנו הכל ואתה מדבר לך בטלפון, אתה לא יכול לענות רגע לשיחה, למה אתה חייב להרוס את התוכניות, לא רצינו לנסוע בלעדיך, אבל אחרי כ"כ הרבה זמן נסענו, ההפסד כולו שלך' אמר את שלו וסיים את השיחה.

אבל אני יודע שהרבי ראה הכל ממקום מושבו בקרית גת, עד לבורו פארק הרחוקה ושמר עלי שלא אלך עם חברים שלא מן המעולים...

'שומר נפשות חסידיו ומיד חבריהם יצילם'...

זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

זיעים הנשמות

יומא דהילולא קדישא
מצריקי הדרורת זיע"א

רביה"ק ה' באר מים חיים' זיע"א כ"ז כסליו תקע"ח

תולדותיו: רביה"ק מוה"ר ר' חיים טירד מטשערנבוין זצוק"ה, נולד בשנת תק"ז בעיירה בוטשאטש שבגליציה לאביו מוה"ר ר' שלמה זצ"ל. זקנו של רביה"ק ר' מאיר מקדעטשניף זיע"א. היה תלמיד של הרמ"ק ר' מולאטשוב זיע"א, והיה מגדולי תנועת החסידות ששמו הלך לפניו. כיהן כאב"ד בכמה עיירות אשר בחבל בוקבינה, ומשנת תקמ"ב כיהן כרבה של טשערנבוין, ומשם יצא שמו למרחקים ונתפרסם כצדיק גדול ועובד השם. רבות פעל למען השבת היהודים המגורשים מארצם. בשנת תקע"ג עלה לארצנו הק' וקבע את מושבו בעיר ק"ק צפת, שם האיר את אורו הגדול לכל תושבי העיר ומחוצה לה. חיבר את ספריו הקדושים 'באר מים חיים' על התורה ו'סידורו של שבת' על מעלת שב"ק וקדושתה אשר נתקבלו בכל תפוצות ישראל. נלב"ע כ"ז כסליו תקע"ח ומנוחתו כבוד בבית"ח העתיק במערה הנקראת 'מערת באר מים חיים' בצפת.

המסכן. הוא נדהם לראות שאפילו אדם ברמה רוחנית נמוכה כל-כך כהדשלי יכול להתעלות לגבדים שכאלה תוך רגעים ספורים בלבד. דמעות חמות נקו בוויזות עיניו. הדרשלי עצמו עמד אף הוא נדהם. הוא לא ידע מה גרם לו לעשות זאת. היה זה דרך ספונטני שהוא לא יכל לעמוד בפניו. הצדיק הגרש ביקש לברך את הדרשלי אך הוא לא ידע בדיוק כיצד. חייו של רבי חיים נסבו סביב ציר אחד: השבת. הוא אפילו כתב ספר מיוחד המוקדש ליום השביעי וסודותיו על פי הקבלה. אך מה הקשר בין שבת המלכה לבין האדם גם ההליכות העומד לפניו? אף על פי כן, חשב לעצמו, מעשה שכזה ראוי לברכה הגדולה מכולן. כשהוא עדיין מוצף התלהבות, קרא: "אני מברך אותך שבזכות המצווה הגדולה שעשית תחווה את טעמה האמיתי של השבת". הדרשלי היה עדיין המום. הוא הגיד בראשו כאילו ידע על מה הצדיק מדבר, וענה "אמן".

הדרשלי שב למוסיוב באותו יום. כיוון שלא היה לו כסף, לא הייתה לו כל סיבה להישאר בטשערנבוין, אך הוא הוסיף להיות מעורר ולהתברך כהגדלו. ככל שהלך השבוע, הוא החל לחוש ברגש מוזר ההולך וגואה בו – ברוח של קדושה, דבר-מה שמעולם לא חש קודם לכן בחייו. כאשר הגיע יום השישי נברה התחושה הזו והוא הבין שהדבר מוכרח להיות קשור לשבת המתקרבת, והשבת הזו בהחלט עתידה להיות שונה מכל השבתות שחווה אי פעם. הוא הלך לקנות מאכלים מיוחדים לשבת ובקושי הצליח לשלוט ברעד שתקף אותו. ככל שנקפו השעות הלכה התרגשותו וגברה. כל מי שפגש את הדרשלי באותה שבת, בקושי יכול להכירו. האם זהו האיש השר, רוקד, לומד ומתפלל בהתלהבות? הדרשלי עצמו בקושי הכיר את עצמו! כל ישותו הייתה אפופה בעונג השבת הקדושה.

העיר כולה הייתה כמקרה. הרעיון שהדרשלי הליצן יאהב את השבת כפי שאוהבים אותה הצדיקים, הצחיקה כל אדם ששמע על כך, אפילו יותר מבדיחותיו השנונות ביותר של הדרשלי. היו כאלו שחשבו שהוא איבד את שפיותו. אך אז התפשטה השמועה על מה שקרה בידו הבהמות בטשערנבוין – על מעשה הצדקה הלא-אופייני אשר עשה הדרשלי ועל ברכתו הלא רגילה של הצדיק מטשערנבוין. אנשים התחילו להבין מה קרה כאן.

אחרי השבת הזו, שב הדרשלי להתנהגותו הרגילה, דקלילה והמבודחת. אבל בשבת הבאה, הוא שוב נתקף באותה רוח של קדושה. דומה היה כאילו ישנם שני הדרשלי: הדרשלי של יום יום, והדרשלי של שבת. הלפו שבועות וחודשים בלי שינוי במצב. הדרשלי חש שהוא נקרע תחת העומס של אישיותו הכפולה. הוא החליט לנסוע בחזרה לטשערנבוין, אל הצדיק שהעניק לו את הברכה. הרב חיים אמר לו, שכדי לספוג את טעמה של השבת בלי שייגרם לו נזק רוחני ונפשי, הוא יצטרך לזכך את התנהגותו במשך כל ימות השבוע. הדרשלי החליט להישאר בטשערנבוין כדי ללמוד יותר ממורו החדש. עד מהרה השתנה בהדרגה סגנון חייו היומיומי, ומעתה ואילך חיי היום יום שלו החלו להזכיר את אותה התרוממות וקדושה לה זכה בשבת. בשנים מאוחרות כשעבר ה'באר מים חיים' לארץ ישראל ועמו תלמידו הנאמן הדרשלי. הם התגוררו בצפת עיר הקודש שם נקברו לאחר פטירתם.

ידוע עד מאוד שמידת קדושת השבת של רביה"ק ה' באר מים חיים' זיע"א, ולא זו בלבד אלא השריש בלבית ישראל לדורות הבאים את עוצם גדולתה וקדושתה בספרו 'סידורו של שבת'. וכה היה מעשה:

הדרשלי לא היה רק ברוחן שסיפר בדיחות; הוא נשם אותן. אנשי הכפר מוסיוב, בו התגורר, היו בטוחים שהוא מעולם לא נשם נשימה רצינית אחת... לא היה דבר או איש שזכה לחמוק מהלצותיו של הדרשלי. מה עם קצת ידאת אלוקים, אתם שואלים? ובכן, כמובן שהדרשלי צחק מעצם הרעיון. כפי שניתן לתאר, הדרשלי היה אחד מהאנשים הכי פופולריים בחוגי הבטלנים והשתיינים במוסיוב. כל אימת שקבוצת אנשים ברחוב או בבית המרוח של הכפר היו מתפקעים מצחק, יכולתם להיות סמוכים ובטוחים שהדרשלי מצוי במרכז העניינים ומפגין את כשרונותיו.

הדרשלי עצמו התפרנס יפה כמוכר בהמות. במסגרת עסקיו היה עליו לנסוע לעיירות ולכפרים הסמוכים, ולפיכך התפרסם שמו בכל המחוז כבדחן ולץ ללא תקנה. בכל שנה, היה הדרשלי נוסע לידיי הבהמות השנתי הגדול בטשערנבוין.

אדם אחד שנהג לבקר באופן קבוע בידיד הזה היה רב העיר, הצדיק הגדול הרב חיים מטשערנבוין הגדוע. רבי חיים נהג להסתובב בין הסוחרים ולהעניק להם הזדמנות לתרום למטרות הצדקה הרבות שפעל למען, עזרה לנזקקים ותמיכה במוסדות חינוך יהודיים. וכך אירע שרבי חיים הסתובב לו בין הדוכנים בידו בטשערנבוין, כאשר נתקל פתאום בקבוצה גדולה העומדת בינות הדוכנים וצוחקת בקול גדול. לא היה ספק כי הדרשלי בשבת. רבי חיים חשב לחמוק בלא שיבחנו בו. הוא ידע, שמהטיפוסים הגסים והרקינים הללו לא יוכל היה לצפות להרבה "עסקים" בלאו הכי. אבל הדרשלי היה זריז ממנו. "היו רבי קדושי! שלום עליכם!" קרא בקול, חיוך עדיין שפוף על פניו מהבדיחה האחרונה שסיפר. "עליכם השלום, אחי היהודים", השיב הרב בחום. הפחד נפל. עכשיו לא יוכל עוד להתחמק מהם. "אולי תוכלו, אדונים נכבדים, לתרום את חלקכם למצווה שהיא צדקה גדולה?" "ומה בדיוק מטרת הצדקה?" שאל הדרשלי, עדיין מהויך. "פריין שבוים, הנקראת המצווה הגדולה ביותר מכולן", השיב הרבי מיד. "ישנו יהודי עני וחסר מזל שחייב אלף וחמש מאות זלוטי לפריץ שלו. עכשיו הוא נמק בכלא עד שהחוב ישולם".

כל הנוכחים חייבו בצפייה. הם חיכו בקוצר רוח לתשובתו המחוכמת של ידידם ברו-שיח שבין הברון לבין הרבי. הדרשלי שם את ידו בכיסו והוציא משם 1,500 זלוטי – כל הסכום שהביא עמו כדי לרכוש בהמות לעדרו. "הנה, רבי", הוא אמר בשקט, כשעל פניו נסוכה הבעה מוחדה. "הנה כל הסכום לו אתה זקוק כדי לפדות את היהודי המסכן". כל הצופים נבהלו לרגע, אך אז קלטו שזו מוכרחה להיות אחת מבדיחותיו המחוכמות של הדרשלי. הרבי יושיט את ידו לקבל את הכסף, הדרשלי יעמיד פנים שהוא נותן לו ואז ברגע האחרון יחטוף אותו בחזרה וישים ללעג ולקלס את הרב התמים. אבל הצדיק לא היה תמים כלל. הוא נעצר ופשוט הביט בהדרשלי כשקוע במחשבות. "לא, לא", קרא הדרשלי, ופניו לבשו ארשת רצינית. "אני מתכוון לכך באמת. זו לא בדיחה. בבקשה. קח את הכסף". ותוך כדי דיבור דחק את הארנק התפוח שהוציא מכיסו לתוך ידו של רבי חיים. הרב הגדהם הוצף בהתרגשות ברגש דקלה על כך שיוכל לשחרר את היהודי הכלוא

לזכות

אבריהם ישעיה בן ציון
בן חיה גילה

להצליחה בכל העניינים ברוחניות
ובגשמיות, אושר ועושר
וסייעתא דשמיא מרובה אמן

זמנים לשב"ק:

הדלקת נרות: 4:16
יצאת השבת: 5:17
זמן ר"ת: 5:50

בהודת כבוד ובחזרת קודש,
אביעה רגות בברכת מזל טוב קדם
הוד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לדגל השמחה בבית המלכות
שמחת הבר מצווה לבן זקוניו יניק וחכים
כמר **יעקב אליעזר זאב נ"ו**
עוד ינובן בשיבה דשנים ורגענים, לא ימוש מפך
ומפי זרעך להמשך שלשלת הקודש אמן
בקידה אל מזל פני הקודש
רפאל בן חיה שרה שטיין

לעיילוי נשמת
מוד אבי
אליהו בן שרה ז"ל
נפ' כ"ג כסלו
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י
משפחת גולץ

לעיילוי נשמת
ידידנו ר' שמואל
בן ר' **יעקב קאפל לקס ז"ל**
נפ' כ"ז כסלו תשנ"ז
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י
בניו ידידנו הנכבדים
הדר"ר **יעקב קאפל הי"ו**
הדר"ר **חיים הי"ו**